

Joan Bibiloni: «De vegades pens que quan no he tocat la guitarra he perdut el temps»

El manacorí rebrà el Premi a la Trajectòria dels Premis Enderrock de la Música Balear 2018

L'any 1968 **Joan Bibiloni** va entrar per primer cop a un estudi per gravar una cançó, i des de llavors gairebé no n'ha sortit. Convertit després d'una llarga trajectòria professional en un dels guitarristes més prestigiosos del país, ara al manacorí li toca recollir els fruits de tanta música. Un d'aquests fruits és el Premi a la Trajectòria atorgat als Premis Enderrock de la Música Balear 2018, que s'entregaran el proper 28 de novembre al Teatre Xesc Forteza de Palma.

Ets autodidacte, no et va ensenyar ningú a tocar la guitarra...

El que me'n va ensenyar més em feia posar els acords malament, però ja ho he corregit! Era un electricista amb qui també vaig tocar la bateria i el baix. Amb ell em vaig acostumar a fer un Mi com si fos un La menor. Al final he après a tocar perquè soc una esponja com els gitanos o els cubans. He passat moltes hores tocant i fent conversa amb la gent que en sabia. Jo era el cantant de **Los Lagartos** i teníem un guitarrista que no sabia tocar. Es pot dir que vaig aprendre a tocar la guitarra estirat al llit, perquè als tretze anys em vaig haver de passar un any malalt a casa. Tenia una necrosi asèptica al fèmur. El grup assajava a la meva habitació i jo tocava la guitarra al llit. Llavors, les nines d'un col·legi de monges que hi havia prop venien a veure'ns assajar. I així va començar tot.

I com es passa d'aquest estadi a ser un dels guitarristes de referència del país reconegut a escala mundial?

Vaig anar a viure una temporada als Estats Units perquè no volia anar a escoles de música sinó a acadèmies de tècnics musicals. Per mi era molt important saber tractar bé el so. Volia matricular-me a la Harrison School de San Francisco per aprendre a manejar maquinetes però no tenia peles. Vaig demanar un ajut al Govern Balear però no me'l van donar. Per sort coneixia un músic, **Ernie Mansfield**, amb qui vam gravar un disc de guitarra i flauta, i a través seu vaig arribar a contactar amb un dels mestres de l'escola, que també era l'editor de Catero Records. I, al final, vaig poder fer pràctiques a la Universitat de San Francisco com a conillet d'índies. Em va servir molt per fixar-me en què feien els tècnics, com situaven la microfonia i altres detalls... Va ser un curset intensiu sense la necessitat d'anar a cap escola. La veritat és que no he fet mai cap curs acadèmic i moltes vegades ho trob a faltar. He treballat amb orquestres simfòniques i les he sabut manejar. Accepten el meu llenguatge perquè creuen en jo i la meva música, soc un personatge i em coneixen. Hi va haver un moment en què tenia prejudicis però ja fa temps que els he perdut tots.

Joan Bibiloni Foto: Juan Miguel Morales

Al llarg de la teva trajectòria has format molts grups referencials. Quin va ser el més important?

Crec que **Zebra**, perquè va ser un grup de veres, una banda en majúscules. Des de la meua perspectiva actual m'agradaria poder dir això sense haver format part del grup, perquè no vull pecar de falsa modèstia, però era un grup de colló de mico. El cantant de **Zebra**, Tony Anderson, era el germà de Jon Anderson, de **Yes**. Una vegada vam gravar en uns estudis del Poblenou, a Barcelona, i va venir ell a fer els cors. Com que no teníem cap Leslie, vam agafar un micro AKG i el movia com un llaç del Far West mentre tocàvem per crear el mateix efecte. A més, d'aquella època en record molt una frase que em deia el baixista David Wamsley quan em posava nerviós perquè no avançàvem: *'Don't worry, Joan. You will only go as fast as the slowest'*. És a dir *'No et*

preocupis, Joan, que només aniràs tan ràpid com el més lent'. Em va quedar molt gravat. Zebra érem molt bons, però més en directe que no en el que ha quedat als discos.

Com et sents més ben definit: guitarrista, cantant, compositor, productor??

Componc música, cant unes lletres? Potser cantant, en lloc de cantant, perquè sé contar amb la veu... Però en realitat la guitarra és el meu instrument. M'hauria agradat ser guitarrista... De vegades pens que quan no he tocat la guitarra he perdut el temps. I he estat moltes vegades sense tocar-la. Pens que també serveix per acompanyar, per induir i per construir cançons al costat d'altres. Això sí, sempre que no hi hagi egos per enmig. Per exemple, vaig passar molt de gust tocant amb **Antonio Vega** quan vam gravar *Anatomía de una ola* (Polydor, 1998), que és un disc molt guapo. Ens va costar un colló enregistrar-lo i sobretot acabar-lo, pels problemes que tenia amb la droga i dels quals no se n'amagava. De fet, m'agrada produir, m'agrada molt?

A aquestes alçades tens encara gaires cançons fetes que no hagi publicat?

Sí, moltes. I de gèneres molt diferents. Estic pensant que algunes les hauria de gravar amb músics molt més joves que jo i d'altres estils. Actualment hi ha gent musicalment molt educada, però està passant el que ja vaig detectar fa molts anys als Estats Units: l'estàndard és molt alt però no la genialitat. Els joves tenen molt de coneixement musical però alguns no saben com el poden utilitzar.